

ביצה פרק ראשון ביצה

יד.

עין משפט
גר מצוה

קטו א מ"י פ"ג מה' י"ט הלכ' ט"ז
סמ' לאין סה טו"ע א"ח
סמון תקי ספיק' א'
קטו ב ג ד מ"י סס
הלכ' י' סמג סס
טו"ע א"ח סמון תקי
ספיק' א':

רבינו חננאל

ב"מ"ג בית שמאי אומרים
תבלין נדרובין במדוך של
עץ כו' אמר רב יהודה
אמר שמואל הלכתא כל
הירובין נדרובין כרובין
ואפילו מלח דרובי"ל כו'
מאיר דאמר לא תחלקו
על כל הירובין שדרובין
כרובין ופלה עמהן, לא
תחלקו אלא לרוב המלח
כפני עצמו, שביח שמאי
אומרים בסך דרובין ופירור
לצלי אבל לא לקריה,
וכיח ה"ל אומרים נידוך
ככל וכלל דבר ואפילו
לקריה, א"ל רב לרב
אחא אצ"ל נידוך, כלומר
עשה שני, הנה אסוחא
על צרה נידוך, רב ששת
שמע קל מוכנא דהוה
צ"ל קליה, אמר כיון דצ"ל
קליה לא אצלו ודכו,
ותבלין מנכח קליה, והאי
לא מנכח קליה לאו
מכחהו הוא, ת"ר אין
עושיין טיטני ואין כותשין
מבכשת, תרתי קמי
אין עושיין טיטני אבל
מבכשת כותשין, והדר
תי אין כותשין מבכשת
קשיין אהרין, ופרקינן
הכי קמי אין עושיין
טיטני, מ"ט לפ שאין
כותשין מבכשת, ופרקי
רבא דאמר הא דתניא אין
כותשין מבכשת גדולה
אבל כותשין מבכשת
קטנה לרדין, אבל לבני
[ארון] ישראל אפילו
מבכשת קטנה לא,
כדתיא אין עושיין טיטני
ואין כותשין מבכשת.

מקשרי אנכסווי. ולא בכפו: מתנ"י מדוך. הוא כוכבא (א) שמכין
בו כדרכו ואין לרין (ט) טויו. אבל נמלח נמקוס שיש מלח גסה נפך
זו חסם ירובין ולא נמלח: או בעץ פרוו. קף גדולה שקורין
פוקי"א דמלח בעי שני(ג) ובגמרא מפרש טעמא: והמלח במדוך של

מקשרי אצבעותיו ולמעלה (ב) מחכו עלה
במערבא כיון דמשני אפי' בכולה ידא נמי
אלא א"ר אלעזר א"מנפח בידו אחת ובכל
כחו: מתנ"י בית שמאי אומרים תבלין
נדרובין במדוך של עץ והמלח בפך ובעץ
הפרור וב"ה אומרים תבלין נדרובין כדרבין
במדוך של אבן והמלח במדוך של עץ:
גמ' דכולי עלמא מיהת מלח בעיא שניו
מ"ט רב הונא ורב חסדא חד אמר כל
הקדרות כולן צריכות מלח ואין כל הקדרות
צריכות תבלין וחד אמר לכל התבלין מפיגין
טעמן ומלח אינה מפיגה טעמה מאי בינייהו
איכא בינייהו דידע מאי קדרה בעי לבשולי
אי נמי במוריקא אמר רב יהודה אמר שמואל
כל הנדרובין נדרובין כדרבין ואפילו מלח והא
אמרת מלח בעיא שניו הוא דאמר כי האי
תנא דתניא אמר רבי מאיר לא נחלקו בית
שמאי וב"ה על הנדרובין שנדרובין כדרבין
ומלח עמהן לא נחלקו אלא לדוכה בפני
עצמה שביח שמאי אומרים מלח בפך ובעץ
הפרור לצלי אבל לא לקדרה וב"ה אומרים

בכל דבר בכל דבר סלקא דעתך אלא אימא
לכל דבר (א) א"ל רב אחא ברדלא לבריה
דבי ריבית אצלי אצלויו ודוך רב ששת שמע
קל בוכנא אמר האי לאו מנוויה דביתאי הוא
ודלמא אצלויו אצלי דשמעיה דהוה צליל
קליה ודלמא תבלין הוה תבלין נבוחי מנכח
קליהו תנו רבנן אין עושיין טיטני ואין כותשין
מבכשת תרתי הכי קאמר מה מעם אין
עושיין טיטני לפי שאין כותשין מבכשת
גדולה אבל מבכשת קטנה אימא שפיר דרבה
אבל כותשין מבכשת קטנה אמר אבוי
כי תניא נמי מתניחא מבכשת גדולה תניא
רבא

מפיגין טעמן ולמעלה (ב) מחכו עלה
במערבא כיון דמשני אפי' בכולה ידא נמי
אלא א"ר אלעזר א"מנפח בידו אחת ובכל
כחו: מתנ"י בית שמאי אומרים תבלין
נדרובין במדוך של עץ והמלח בפך ובעץ
הפרור וב"ה אומרים תבלין נדרובין כדרבין
במדוך של אבן והמלח במדוך של עץ:
גמ' דכולי עלמא מיהת מלח בעיא שניו
מ"ט רב הונא ורב חסדא חד אמר כל
הקדרות כולן צריכות מלח ואין כל הקדרות
צריכות תבלין וחד אמר לכל התבלין מפיגין
טעמן ומלח אינה מפיגה טעמה מאי בינייהו
איכא בינייהו דידע מאי קדרה בעי לבשולי
אי נמי במוריקא אמר רב יהודה אמר שמואל
כל הנדרובין נדרובין כדרבין ואפילו מלח והא
אמרת מלח בעיא שניו הוא דאמר כי האי
תנא דתניא אמר רבי מאיר לא נחלקו בית
שמאי וב"ה על הנדרובין שנדרובין כדרבין
ומלח עמהן לא נחלקו אלא לדוכה בפני
עצמה שביח שמאי אומרים מלח בפך ובעץ
הפרור לצלי אבל לא לקדרה וב"ה אומרים

בכל דבר בכל דבר סלקא דעתך אלא אימא
לכל דבר (א) א"ל רב אחא ברדלא לבריה
דבי ריבית אצלי אצלויו ודוך רב ששת שמע
קל בוכנא אמר האי לאו מנוויה דביתאי הוא
ודלמא אצלויו אצלי דשמעיה דהוה צליל
קליה ודלמא תבלין הוה תבלין נבוחי מנכח
קליהו תנו רבנן אין עושיין טיטני ואין כותשין
מבכשת תרתי הכי קאמר מה מעם אין
עושיין טיטני לפי שאין כותשין מבכשת
גדולה אבל מבכשת קטנה אימא שפיר דרבה
אבל כותשין מבכשת קטנה אמר אבוי
כי תניא נמי מתניחא מבכשת גדולה תניא
רבא

לפי שהן מפיגין טעמן ופולפלין נמי מפיגין טעמן מלח קאמר איכא
בינייהו פולפלין אבל לפי מה שפירש בשם הגדולים דק"ל דכל
הנדרובין נדרובין כדרבין יש להחיר אפי' כי ידע מאי קדרה בעי לבשולי
ואפילו לא מפיג טעמו והמחמיר לנדון מעי"ט הרבה ביחד יתברך
באלהים ובשם המיוחד:
בב"ל דבר ס"ד. פי' ואפילו דבצר שאין טיטל בשבת כגון סיכי
יירי ומזרי ידמורי בהו ר' שמעון אלא אימא לכל דבר
ואפילו לקדרה ואם תאמר ואכתי מאי מיימי דלמא לעולם בעי
שני וי"ל כדפ"ה דשעת התלמוד ק' היא דדומיא דלא נחלקו קאמר
דנחלקו ופי' הכי דלא נחלקו על התבלין ומלח עמהן שנדרובין כדרבין
ביחד בלא שני דומיא דהכי נחלקו בית שמאי וב"ה על מלח
כפני עצמה לדוכה כדרכה בלא שני:
תרתי. כלומר למה לי למימר תרתי דתרי אהדי אין עושיין
טיטני הא חלקא דייסא שפיר דמי דאין טרמא מרובה
והדר תני אין כותשין כלל כדפ"ה: ב"י תניא נמי בבתריא
קאמר אין עושיין טיטני כלל אפי' מבכשת קטנה ואין כותשין שאר
דברים גדולה אבל בקטנה כותשין הכל חוץ מטיטני משום דהוי כתיבה כלאחר יד
בבכשת גדולה תניא. פירוש (א) והשתא נמיא דתרי קאמר והכי
דברים גדולה אבל בקטנה כותשין הכל חוץ מטיטני משום דהוי כתיבה כלאחר יד

מקשרי אנכסווי. ולא בכפו: מתנ"י מדוך. הוא כוכבא (א) שמכין
בו כדרכו ואין לרין (ט) טויו. אבל נמלח נמקוס שיש מלח גסה נפך
זו חסם ירובין ולא נמלח: או בעץ פרוו. קף גדולה שקורין
פוקי"א דמלח בעי שני(ג) ובגמרא מפרש טעמא: והמלח במדוך של

מקשרי אצבעותיו ולמעלה (ב) מחכו עלה
במערבא כיון דמשני אפי' בכולה ידא נמי
אלא א"ר אלעזר א"מנפח בידו אחת ובכל
כחו: מתנ"י בית שמאי אומרים תבלין
נדרובין במדוך של עץ והמלח בפך ובעץ
הפרור וב"ה אומרים תבלין נדרובין כדרבין
במדוך של אבן והמלח במדוך של עץ:
גמ' דכולי עלמא מיהת מלח בעיא שניו
מ"ט רב הונא ורב חסדא חד אמר כל
הקדרות כולן צריכות מלח ואין כל הקדרות
צריכות תבלין וחד אמר לכל התבלין מפיגין
טעמן ומלח אינה מפיגה טעמה מאי בינייהו
איכא בינייהו דידע מאי קדרה בעי לבשולי
אי נמי במוריקא אמר רב יהודה אמר שמואל
כל הנדרובין נדרובין כדרבין ואפילו מלח והא
אמרת מלח בעיא שניו הוא דאמר כי האי
תנא דתניא אמר רבי מאיר לא נחלקו בית
שמאי וב"ה על הנדרובין שנדרובין כדרבין
ומלח עמהן לא נחלקו אלא לדוכה בפני
עצמה שביח שמאי אומרים מלח בפך ובעץ
הפרור לצלי אבל לא לקדרה וב"ה אומרים

בכל דבר בכל דבר סלקא דעתך אלא אימא
לכל דבר (א) א"ל רב אחא ברדלא לבריה
דבי ריבית אצלי אצלויו ודוך רב ששת שמע
קל בוכנא אמר האי לאו מנוויה דביתאי הוא
ודלמא אצלויו אצלי דשמעיה דהוה צליל
קליה ודלמא תבלין הוה תבלין נבוחי מנכח
קליהו תנו רבנן אין עושיין טיטני ואין כותשין
מבכשת תרתי הכי קאמר מה מעם אין
עושיין טיטני לפי שאין כותשין מבכשת
גדולה אבל מבכשת קטנה אימא שפיר דרבה
אבל כותשין מבכשת קטנה אמר אבוי
כי תניא נמי מתניחא מבכשת גדולה תניא
רבא

מפיגין טעמן ולמעלה (ב) מחכו עלה
במערבא כיון דמשני אפי' בכולה ידא נמי
אלא א"ר אלעזר א"מנפח בידו אחת ובכל
כחו: מתנ"י בית שמאי אומרים תבלין
נדרובין במדוך של עץ והמלח בפך ובעץ
הפרור וב"ה אומרים תבלין נדרובין כדרבין
במדוך של אבן והמלח במדוך של עץ:
גמ' דכולי עלמא מיהת מלח בעיא שניו
מ"ט רב הונא ורב חסדא חד אמר כל
הקדרות כולן צריכות מלח ואין כל הקדרות
צריכות תבלין וחד אמר לכל התבלין מפיגין
טעמן ומלח אינה מפיגה טעמה מאי בינייהו
איכא בינייהו דידע מאי קדרה בעי לבשולי
אי נמי במוריקא אמר רב יהודה אמר שמואל
כל הנדרובין נדרובין כדרבין ואפילו מלח והא
אמרת מלח בעיא שניו הוא דאמר כי האי
תנא דתניא אמר רבי מאיר לא נחלקו בית
שמאי וב"ה על הנדרובין שנדרובין כדרבין
ומלח עמהן לא נחלקו אלא לדוכה בפני
עצמה שביח שמאי אומרים מלח בפך ובעץ
הפרור לצלי אבל לא לקדרה וב"ה אומרים

בכל דבר בכל דבר סלקא דעתך אלא אימא
לכל דבר (א) א"ל רב אחא ברדלא לבריה
דבי ריבית אצלי אצלויו ודוך רב ששת שמע
קל בוכנא אמר האי לאו מנוויה דביתאי הוא
ודלמא אצלויו אצלי דשמעיה דהוה צליל
קליה ודלמא תבלין הוה תבלין נבוחי מנכח
קליהו תנו רבנן אין עושיין טיטני ואין כותשין
מבכשת תרתי הכי קאמר מה מעם אין
עושיין טיטני לפי שאין כותשין מבכשת
גדולה אבל מבכשת קטנה אימא שפיר דרבה
אבל כותשין מבכשת קטנה אמר אבוי
כי תניא נמי מתניחא מבכשת גדולה תניא
רבא

לפי שהן מפיגין טעמן ופולפלין נמי מפיגין טעמן מלח קאמר איכא
בינייהו פולפלין אבל לפי מה שפירש בשם הגדולים דק"ל דכל
הנדרובין נדרובין כדרבין יש להחיר אפי' כי ידע מאי קדרה בעי לבשולי
ואפילו לא מפיג טעמו והמחמיר לנדון מעי"ט הרבה ביחד יתברך
באלהים ובשם המיוחד:
בב"ל דבר ס"ד. פי' ואפילו דבצר שאין טיטל בשבת כגון סיכי
יירי ומזרי ידמורי בהו ר' שמעון אלא אימא לכל דבר
ואפילו לקדרה ואם תאמר ואכתי מאי מיימי דלמא לעולם בעי
שני וי"ל כדפ"ה דשעת התלמוד ק' היא דדומיא דלא נחלקו קאמר
דנחלקו ופי' הכי דלא נחלקו על התבלין ומלח עמהן שנדרובין כדרבין
ביחד בלא שני דומיא דהכי נחלקו בית שמאי וב"ה על מלח
כפני עצמה לדוכה כדרכה בלא שני:
תרתי. כלומר למה לי למימר תרתי דתרי אהדי אין עושיין
טיטני הא חלקא דייסא שפיר דמי דאין טרמא מרובה
והדר תני אין כותשין כלל כדפ"ה: ב"י תניא נמי בבתריא
קאמר אין עושיין טיטני כלל אפי' מבכשת קטנה ואין כותשין שאר
דברים גדולה אבל בקטנה כותשין הכל חוץ מטיטני משום דהוי כתיבה כלאחר יד
בבכשת גדולה תניא. פירוש (א) והשתא נמיא דתרי קאמר והכי
דברים גדולה אבל בקטנה כותשין הכל חוץ מטיטני משום דהוי כתיבה כלאחר יד

(א) [מסדרין י: וי"ג],
(ב) ס"ח א"ל שני וי"א,
(ג) ספיק' טפח: יומר
מנלן, (ד) פי' ולא נכח אחת
אלא כפסח אחת זה אחר זה.
(ה) [אחרי רש"י],
(ו) [ודלא כדפירי רבינו חננאל
ג"ל ופי' כמקום שבת קמח].
(ז) ד"ה ה"ן, (ח) ס"ח א"ל שני,
(ט) [ונדה"ח, (ט) וי"ג רש"י],
(י) [שבת קמח].

הגהות הב"ח
(א) [גמ' אמר ליה רב
אחא, י"ב פ"ח א"ל רב
לרב אחא ברדלא י'
דימת ט': (ב) רש"י ד"ה
מדוך הוא כוכבא ומכין בו
במדוכה כדכ"ט: (ג) ר"ה
דהוה ללל קליה, ואלו
מהו בהטייה באלכסון:
(ד) ר"ה נטייה מנכח
כשהגרעינין משתברין
כשמן קורין טיטני:
(ה) טיט' ד"ה א"ח
בינייהו דידע מאי קדרה
בעי לבשולי וכו' רב
אלפס דהואיל דשקילו
טרו אמוראי אליבא דכו:
(ו) ד"ה ט' מנח וכו'
והשתא נמיא דתניא:

הגהות מהר"י
לנרא
[א] טיט' ד"ה בית הלל וכו'
לפרש מפיגין טיטני,
מכחשת הטיטני וי"ל דלא
ר"ל נטייה מפיגין ר"ח
היה לו לפרש:
[א] טיט' ד"ה א"ח
בינייהו דידע מאי קדרה
בעי לבשולי וכו' רב
אלפס דהואיל דשקילו
טרו אמוראי אליבא דכו:
(ו) ד"ה ט' מנח וכו'
והשתא נמיא דתניא:

לעיו רש"י
ספיק'א פ"מ"א, קו
גדולה, מנכח, קרישטיט'
מכחשת